

Milan Koch

Sine sole nihil sum [1970-71]

Virus II-A Hongkong

Všude samý nápis.
Všude samá deska.

Odkud přicházíš
hnusoto
z nevinných tváří?

Vzduch voní benzínem
a sny se uvolňují jen mimo realitu.

Odkud přicházíš
hybride
v tupém úhlu obličejů?

Je si člověk tak svrchovaně nebezpečný,
když musí vymýšlet stroje,
aby mohl říci:

Jsem jiný?

Kam táhneš
v dlouhé přerušované chůzi
své zanícené plíce?

Od neštovice k neštovici.
Od člověka k člověku.

Odkud přicházíš –

Nemohu zapomenout.
Chlouba opadává a dívání se do slunce
přináší jen
oslnění,
trhající lásku.

Nemohu zapomenout
a život se začíná rozpadat v atomy.

Myšlenky ve zvukných slovech promáčkly prsa
a smích ležící u mých nohou
zasáhl tebe,

vire,
hnusoto
v nevinných tvářích,
v těch fanglích.

Vire, ty chameleone
odcizení,
jen od člověka k člověku,
od neštovice k neštovici.

Co zbývá ti:

Proklít?
Odvrátit se?
Pohrdat?

Nebo pokleknout?

Vzduch voní benzínem
a sny se uvolňují jen mimo realitu.

(I. 1970)

Transsexuální Marta

Horko je pot
Horko jsou tropy

Říkám to za tebe
pět měsíců jsi nevnímal vůni ženy
až nyní
v divokém tanci
v divokém plození zvuků
v roztaženém chřípí
ve vlčím chřípí
věřícího
půl žena půl muž
Pět měsíců jsi nevnímal vůni ženy
až nyní
mezi podlahou a stropem
mezi stěnami
vnímáš šero
a saháš dolů
k slizu křesla

Mdloba reprodukce
sahá do tvých očí
z podvědomí
kam sis namluvil
že nechceš
že obejdeš
tu výšku nohou
a je ti – nevolno –
Horko je pot
Horko jsou tropy
Horko je harém
vržený
rozlitým jaspisovým
komínem
černého mechu
Horko je příliš těžký
vzduchu
sloup

Saxofon kvílí a jakási blondýna štěbetá o lásce
Ruším dlouhou pomlku –
melodie se kamsi ztrácí
máš ji u svých nohou
máš sebe u svých nohou
ponížení nebo vítězství
či snad
jen dočasné snížení
s rukou na semenovodu

Zde sis zvolil
to místo
vybití
a utopie
ve tmě

se smýkajícím tělem
do bronzových spirál
za skrytými vaječníky
ve tmě
Pryč z těch čtyř stěn
pryč z toho sexuálního uvolnění
pryč z té tmy
kde zářivky
páchnou na tvářích panenské blány
s takovou vervou
Pařeniště
jen v pochvě
jen do pochvy
roz házíš bílé zvrátky – svou sůl na náledí
Pryč odtud
říkáš
pryč odtud
na nejvyšší horu světa
smýt ze sebe všechnu tu tmu
v jemných tazích slunečních paprsků
Co je ti platné
že znáš nejdelší řeky na světě
že znáš nejvyšší horu světa
Co je ti to platné
když myslíš na její poštěváček
rarara
a uši ti zalehly smyslným mlaskáním
rarara
a v kapse neseš obě pokousané bradavky
rarara
Utekl jsi před ní
do toho nejprudšího mrazu
Čekám na tvůj pokyn kdy budu moci skončit
jen co si odpočine
po té dlouhé cestě
v závějích
kterou s tebou vykonala
potom tě obejmeme
její čmíra
a zadusí slastným záchvěvem
se stehnem
kolem
krku
Zatínáš zuby
a dáváš smluvené znamení – abych odešel
Hustá žluklá tekutina
zalepuje vaječníky
a zvýšený tlak ti vyráží krev
z nosní dutiny
pod její tělo rodidla
A jak to vypadá s tebou nyní
říkám to za tebe
Čekáš na její další pokyn

Vraž ho tam
z podvědomí
do podvědomí
půl žena
napůl muž
Ach

Horko je pot
Horko jsou tropy

(I. 1970)

Podloudník Rybí Kost

Rybí Kost byl podloudník,
který prodával pod rukou vitamín všem
frajerům z Košíř,
kteří za ním zašli a dobře zaplatili
mrtvou schránkou.

Rybí Kost jim vždycky říkával:
„Můj krevní obraz má stín v
telefonním seznamu, chodte po
schodech do nebe nikým nepozorováni.“

Rybí Kost bydlel v Deváté ulici
od špitálu vzhůru po levé straně
v čísle 7 úplně nahoře poslední
dveře domu ve společné péči.

Rybí Kost měl v bytě plno bílých myší
a místo skleněných tabulek promaštěná
víka z krabic od bot v okně.

Na vlhkou zeď u dveří mu někdo vyryl
svoje přísloví nehtem,
teď černá:
„Kdo polyká jednu tabletku denně,
nepotřebuje psychiatra vyhledávat.“

Od té doby, co si sundal sádku,
kulhal jako ohňostroj
a pak měl smůlu
v dlouhém sportovním svetru v roláku ke krku.

Rybí Kost měl
kančí rypák, husí trus
a malou červenou nahotu na vlně svetru,
když ho zastřelili na hranicích s
kilem vitamínu pod větrovkou.

Teď za ním chodí ti nejvěrnější
na hřbitov.

(XI. 1970)

Balada československé ekonomické re-fo-rmy

Ženský den uhání v bežešvých punčochách
průvodem kulturních referentů
okolo požárních hlásičů
knoflíků chuligánů
fotografií filmových hvězd
a dáreků z Maďarska
pro trochu sexuálního okouzlení do
panelového soumraku

A zatím premiér Rákoska pumpuje do
lidu tuhé plátno frází
bez trapných pocitů neboť mu není vidět
přes vole na poklopec a moc nad lidmi
je v jeho sádlových rukách

Zájmy lidu jsou přeci jeho zájmy
a svoje ruce může považovat
s klidem za představitele lidové moci
i když jimi ohmatává ženské poprsí
na schodišti právě proto
jakož i za něco zcela jiného při pouličních demonstracích – ale to má prstové rukavice

Musíme hájit zájmy celku
věští blahobyt budoucnosti
zločinný rypák ekonomův a premiér Rákoska
přehazuje hovna morálky na jazyku
v dramatickém jevištním provedení
pazvuků masových sdělovacích prostředků

Sterilizovaný pařák polibek nad genitálií
pugety tramvají veletržního města
jako vývozní povolení z tohoto
příměří rajčat

Zelená svítí za přechodem
a já jsem opět já v devátém měsíci
kde knihy nemají menstruaci
a brýle průvodčího nemají sny pro více hlasů než jeden

Nad příkopem svítí červené lucerny
a mezi nimi stojí bez vázanky na
krku bláznivý domorodec s motokrosem ideálů v
palici s drobkou trávy v kapse
a prořezává si větvičky na zápěstí
protože pravda & krása & štěstí jsou
ti neslučitelné věci.

...kap kap kap vsakuje se krev do
nedostavěné překážky za výkřiků
maškarního denního tisku

Dobré pořizeni drobná angažovaná republiko!

Já zůstanu záporný – záporný záporný
záporný

(XII. 1970)

Póza č. 24

Postavíme si počítač a budeme s ním hrát šachy
Postavíme si RUR abychom měli komu přednášet básně
Postavíme si dvojníky který nám budou honit vocasy
Postavíme se ke zdi a budeme kašlat
na omítku

(III. 1971)

Nazdařbůh

Kolem přejížděly nákladní vlaky... kozí mléko kouře vybuchovalo z obrovských těl lokomotiv, letělo přes svršky uhláků a pak stékalo ze střech krytých vozů na piškoty pražců pod rezavějící podvozky černých, kyselinou oslantaných cisteren stojících na slepé koleji.

Kolem přejížděly nákladní vlaky... navzájem si třely stehna v protisměru prachem, houkaly a rachotily ve svých železných nohavicích. Železničáři z posledního vagónu na sebe vždycky mávali vyhaslými koncovými světly, přátelsky když se mijeli a proud vzduchu strhával z boků vagonů nálepky o smyslu jízdy.

Kolem přejížděly nákladní vlaky... napravo i nalevo pak mizely tyto železné pyje v tunelech zarostlých kopřivami a my jsme seděli za městem bicích nástrojů v poli bičování deštěm, zkrehlí a odepnutí, ponecháni sami sobě, do školních sešitů jsme opisovali ostrý zvuk svých duší a veliké čarodějné kapky se proměňovaly na stružky vody, které přepadávaly přes linky papír a barvily se inkoustem slov.

Letadla nad námi rozhazovala rozečtené časopisy a za kamením prošpikovanou trati rostly v mytologické louce drenážní trubky. Puzení neznámou silou zaháněli jsme kouřem rozmoklé cigarety obrovské komáry lásky, kteří nám z předloktí pili krev notnými doušky.

A potom táhli po obloze stěhovaví ptáci, volali po sobě očima, šuměli křídly a dívali se na nás dolů s roztaženými zobáky. Vylekáni naším podivným výřezem v obličejí to pak hnali dál ještě rychleji k jihu vykoupení, odkud vycházelo zlatoústé slunce.

Mraky jak licousy visely podél slunce, pára se uvolňovala z našich vodou doplněných šatů střižených na kůži a snášela se spolu s plesovým vánkem silně podrážděna vůní pampe-liškového chmýří nad peron lesa.

S obnaženou holou hlavou stál stonohý vodojem v klatbě Medvědí tlapy, přes jehož okraje přetékala mrtvá, chlorem oživená voda pitná. Namířili jsme si to směrem k němu hnusem olezlí životním slizem a naše kroky opisovaly na spodku cesty v blátě poloněný soustrastný dopis zběhlému odpolední.

U závor stály proti sobě dvě řady zasklených klecí motokár, k jejichž střechám byly připevněny ocelovými lany dětské kočárky, bílé a pocancané to symboly ideálů. Takto podivuhodně již hodnou chvíli stojíce každá z jedné strany obléhala ošumělou, nyní deštěm omoklou krajnici, modrákovým dýmem vytékal z červených výfuků přes hnědý šterk do příkopu, odkud vylétali ojínění čmeláci – se bzukotem rvoucím uší naráželi do skleněných tabulí. Opilá začouzená bilance vztahu dvou potřeb.

Malé opičky na sedadlech, přivázané svou hrůzou k motorům šňůrou vzdělaných zelených neštovic, hluboce troubily a záviděly, když jsme se pokoušeli železné závory přerézat svými tupými kapesními noži.

Za silničními pilinami v zlomyslných bažinách sušenky lávek byly plné domácí zvěře. Děti pouštěly papírové draky a nesly plné náruče blatouchů pod vysoké stíny pivovarských komínů.

Žáby seděly v kalužích oleje u okapů železných rostlin, které se pnuly po desetiko- /9

runových domech napalmových knih. Nedaleko továrny na prapory ležela základní síla v rozstrhané uniformě poručíka. Její pohlavní orgán se povaloval mezi rychlostními pákami, které oduševněly stříbrným dechem lidských koster.

Včely opilovaly dlažební kostky prolité asfaltem, babičky seděly na lavicích před motoliovými domy, četly detektivní příběhy a z rukou jim vyrůstal kopytník, když se za námi pokradmu ohlížely.

Konírny narvané kubickými centimetry zákeřně nevydávaly ani řehtnutí, jejich zadní východy otevřené k přijetí nás lákaly k spánku, odkud není vyjití. Jen tak tak jsme se přidrželi telegrafních sloupů, když v tu chvíli kosmická plavidla odjinud přinášela neustálá přímá poselství slibující spásu a okultní víru za cenu udržet lásku mezi prsty zkřehlými vodíkovou bombou.

Spálená pleť se dala na nekrytých částech těla jako po slunečním úpalu volně stahovat třením o měděné vlčí máky, mezi jejichž stvoly se proplétaly děti oběma baculatýma rukama ukazující na hákové kříže a mnoho dalších symbolů povalujících se tam, kde již se ničemu nevěří.

A tehdy jsme se pokoušeli podle nasliněného prstu určit směr.

Lavička z nábřeží

Červená
byla jednou
jedna lavička
ze sta jiných červených laviček
v parku
nad Vltavou

a pod tou lavičkou červenou
ležely roztřepené cigaretové filtry
a zlámané sirky Solo
& do půlky vypálené zápalky
od domácích učitelů franštiny

a hleny starců
& mravenci smutku se v nich topili
& mouchy nad nimi bzučely
a sedaly si na sebe v letu
a vedle v žluté trávě bělal se papírový obal z pomeranče
a nad ním rostl strom
obalený neonovým světlem

A ta lavička červená
ani trochu podobná švédské lavičce
jedna z milionu pražských laviček
čekala
na milence z venkova
& na jejich
první velkoměstský polibek
stvrzený jekotem pojízdných ambulancí
netrpělivými troubícími taxíky
& hučícími tramvajemi
nad
ztichlou řekou svědomí

Jít dolů nad tento svět

Venku
Nad lepkavým mřížovým kanálu se
Nocí plazí svět a ruce
Oči chodců visí v
Žárovkách pouličních světel
Připnutých nad prošlým vzorkem chodníků

Na prohnilých prknech
U vysoké zdi nedaleko schodů vedoucích k
Tmavému nebi velkoměsta se
Prohánějí šerý krysy z Nového světa

Nejsoudnější voda tekoucí podzemní stokou
Ohlazuje zbytky jídla
Tiše bublají tmou

S koleny nad pupkem podzemí
Vzad
Bílým bahnem řídkého vzduchu
Hrozné traverzy hřbitovních křížů v
Páře stoupajícím tichu skrblicí budoucnosti
Zatýkají slova od prachu
Továrních dveří na bezpočetí

Jde těžce pěšky čas
Tam daleko odtud blízko vlasů
Chudé hlavy sta pavouků spřádá vařící síť
Ve věčně pozdní noci

Vysokou oválnou šachtou po
Rezavých stupačkách zapuštěných do
Pálených cihel samoty stoupá
Smutný vánek den v
Kočáru z chrastí

Nehybné světlo z ulice dopadá
Na dno přeludných vteřin
Stvořitele vodových barev

Dokázat se nadchnout pro jednu
Jedinou věčnou věc v
Podzemních mlýnech ptačího křiku potkanů
Při zvětralém pohledu přes úzký
Svisle stojící provázek kouřící svíčky
Na nápis „my chceme“ a nohy čvachtající pískem

Jít dolů na tento svět pro
Tento svět a lásku s
Bloudícím kuželem světla který
Ohmatává plíseň výklenků protkaných krápníky čekání

a nohy čvachtají čvachtají záporně k
osychající dlažbě

Kanálem páchnou žebráci

Lejnem a svatostí

Žebráci za duši povykují v

Kanálech plných květin - -

Provaz je čeká tupě a pyšně s doličkem na tváři za úsvitem

BROUŠENÉ SENO KVĚTIN & KONZERVOVANÉ OVOCE

V lisu

I.

Po jedné z mokrých ledových orgií

v Metuji

ležíme v odstaveném světlemodrém vagónu severní železnice

a z napěchovaných plic strachu

před odhalením

řveme do jícnu Adržbachu

Slunce vytváří

nad kladivovým pozadím

sevřené energetické hradby světla

pod nimiž

natahuje své nozdry krajkoví naježených komínů koželužen

Kolem nás chvíli co chvíli

projede vlna

zoufalých hladových žaludečních vředů

revmatického praskotu ztvrdlých jater a nachladlých ledvin

Žízeň která náhle udeřila

je hašena citrónovaným vstříkem do překořeněných úst

které se přesto

svíjejí při pohledu na poslední kolující cigaretu

Staré bachraté kusance koksu

při rychlejším pohybu dorážejí na naše olezlé sliznice

svým kyselým prachem

Jen mandolína a napůl dojedená konzerva

připomíná včerejší klenbu večera

včerejší kroky krčmáře

včerejší klepání lotosu

včerejší decimetr života

včerejší okamžik dneška

II.

Adržbachu

tvé děti
tě opouštějí
po silnici k jihu
se zapařenými spacáky na odkašlaných pohnutkách
rozteklého asfaltu kulhající domoviny
s přelámanými ostrohrannými špičáky ostrovanů
jejichž dlouhé zamaštěné vlasy zpívají
balady naplněné malárií
s náhrdelníkem ametystových nejistot bloudících po krajině
špinavého krku
se zdivočelou září tváří klamajících zředěné nádory
pod klopou neobratně kostnaté rukojeti nože
anděla severu

Adržbachu

sazenice
tvé děti
které odnaučili milovat
kterých není málo
které svléká bledá tuberkulóza duše
kterým není nic absolutní
ani Bůh
kteří vydrželi déle než kdokoli jiný v neuspokojení
po silnici k jihu

Adržbachu

kde jsou tvé konvalinky
jejich omamná vůně hracích kostek
kam kráčí tvé pohraničí
tvé Sudety žalují nad tvou odvahou západnímu větru zatímco horníci stepují
se sbíječkou v namodralých ústech uvnitř tvého hrudníku

Adržbachu

stíhomamem
zaskočené děti
tě opouštějí
po silnici k jihu
jejich mozky jsou plné utopí
jejich matky rvou šedivé vlasy ze svých beder
jejich otcové řvou budovatelská hesla na savanových schůzích polámaných
výbuchem dynamitu vloženého do vyježděné mašinérie saxofonové sebe-
obraný stáří
jejich milenky visí podél dálnice nohama k zemi hlavou k nebi

Adržbachu

tvé děti
se slzou v oku
s trnem v oku
hrají šachy v cíněných domech
jejichž okna jsou zatemněna loučením
tvé děti
kterým nestačí podzemní dráha ani koncertní síně plné rozbitého počmáraného
nábytku s obrovskou kundou na klíči
kterým nestačí květina ve vlasech ani budoucnost vyšperkovaná frázemi

Tvé děti
kterým duní nad týlem
které sundají dobrovolně obuv
aby spatřily nový příchod Krista
umírajícího záhy v plynu města
po silnici k jihu

Epileptika podzimu

Kouřím s svoji první Ligerosku lesem vzhůru na Krkavčím vrchu
Nastal čas kdy uvadá kročej roku a osud mlčení zapouští své kořeny
do doškoví střeš hlasů
Aleje švestkovi v lišejích polí vydaly své plody pro zimní večery kam
se propadají aby trhaly čediče z lidských srdcí jejichž cesty se
křížují a rozcházejí
Na mezích kde v dáli pukaly zvonce v žalu umíráčku a kříž trčel vedle
kříže zanechaly choboty traktorů své potahy znárodněné k správě boží
V podzimní mlze co se vyklání z Talmberských zdí Prokop svatý kráčí
rozmazán liturgií padajícího listí do pokleku své poustevny zpovídat
knížete Oldřicha syna v lázni škrčeného
Rozčilené a zablácené pětítunky křížují své kapoty před Sázavským
klášteřem a ujíždějí po lícni kosti silnice ke staveništi nového
náboženství
Mozoly šílených dedikací pobíhají v rozvodněných vodičích vysokého
napětí a praskají a rozstříkují se do koutů podkrovních světnic
Přeplněné čekárny na zdraví vyduly své stěny do ulice a dál k okresnímu
městu
Jezní lidé zde vyměnili držadla kormidel vorů za ruční brzdy buldozerů
a rybářské sítě za kyvadla míchaček
Svářeči v železných tykadlech jeřábů a v mřížových nosnících svěšují
své zlodyhovatelé oči do oblouku sváru zpívající při tom píseň
Kde domov můj
Kola mlýnů se odmlčela do věků a pekaři co neměli z čeho péci ovinuli
své moučné šály kolem krku a vydechli v pronajatých vozech naposledy
svou duši do par benzínu
Komíny skláren v těžce průhledných nadčasových ubytovnách vyhnaly své
dělnice do tekoucího odpoledne a ty se svými nažehlenými muži
vyvedly svoje děti chlubíce se jim svými skvrnitými tygry podél řeky
v prodloužených betonových kolejích bez očekávání nového vrásnění
svou prací svým soudem života
Květence sadů opadly a srny vylekané a mučené hladomornou vrchoviny
unikly do kulových blesků nábojů ručnic
Kal a špína horkého léta usedá na dno řeky mezi šupinovi ryb zatímco
havraní křídla černě zatěžují oblohu a krouží nad usínajícími strnisky
Tam na jihu kouřím si svoji první Ligerosku lesem vzhůru na Krkavčím
vrchu a borovičné lesy severozápadního větru hučí o lidech ve výdechu
léta očekávající sních

Betl na silnici

Neměl nos když
seděl na patníku
pomočeném od psů
za vysokým lešením
vysočanských továren
na rakovinu

Neměl prostě nos
když zdvihal ruku
s prsty od nikotýnu
proti jedoucím čtyřtaktům
hubený nahluchlý
kněz prachu
hledící k žacímu stroji
přes netečnou kovárnu
na mezipohlavní mříže
silné struny
s drobkem mezi zkaženými zuby

Ano ano
on čekal na Atakdale
které by zastavilo
u nohy
co bezmyšlenkovitě vyškrabovala
do asfaltu
neznámému betonovému tygru
své kostrbaté Ahoj
konečného zatroubení
velkého losu
se rty rozbitými
o váhavou píseň prvního kilometru
s kterým se počítá

Zůstal tam zaražen celých
opilých jedenáct hodin
s narkózou poraženého
na hlavu a opřené
o spadlé telegrafní dráty

Pomalými kroky
olizuje krajnici
ach ten somrák
gumovými podrážkami
ach ten somrák
a jeho záda sehnutá
pod andělskými křídly
mizí za haldou šterku
tam co je ten dřevěný most
k ránu
nedaleko násady

od ptačího trusu
do té duše
do té duše

Auta jezdí stále dvěma směry
a hliníková lžice na absolutní okamžiky
kterou ztratil silniční žebrák
odráží zapadající slunce

Odlitek křížovatky

V kraji kde občas vychází slunce
a kde telegrafní dráty bzučí od města k městu
sedí starý cestář
na bedýnce od švestek
a polyká šípkové víno
ze skleničky od hořčice
za stolem
na neznámé křížovatce
kde se čas od času objeví slunce
a má tu moc
proniknout do míst
kde lidé se nepotkávají
s řetězem na obojku
u cestářova domku
o dvou světlicích –
hubeného štěka
na jedno oko nejkrásnější
podpěrný trám světa
opředený hádankami
a Šípkovými Růženkami
jak leží na svaté zemi
bez milenců a králů
v kraji kde nějaký čas slunce vůbec se nevidí
a kam dopadají výsadkáři
aniž by dopadli do Erbenovy materiďdoušky
sedí starý cestář
na té jakési židli
za stolem který dávno dosloužil
k čemu vlastně sloužil
a teď je na vzduchu
oprýskaný
s cestářem který upíjí
z lahve šípkového vína
která stojí před ním
sama o sobě
jen tak
sama bez sebe
odráží mraky na obloze
a ruce z jiného světa
se po ní natahují
se všední pěnou u úst –
bláznivá horská městečka
v nadmořských výškách
kde příměří trvají
a čistá voda teče
tím směrem stále stejným
kam již ptáci nelétají
do kraje kde občas vychází slunce
přes telegrafní dráty
tmou tetované

od města k městu hučící
nad slepovanou zemí
kde silnice vytvářejí
ten pověstný symbol
kde motorové káry válcují
to obnažené tělo
jako by jedna druhou stíhala
jako by k jistému cíli směřovala
a druhý den jsou vidět
jak jedou zpět
bez poznávacích značek
jak občas zastaví
jejich benzínový chod
zvláštní jezdci v bílých košilích
kteří se dívají pod kola
močí a foukají do chladiče
občas seberou mokrého stopaře
a zase někoho přejedou v zatáčce
s babičkou na zadním sedadle
a ohlížejí se za krajinou
která mizí pod kapotou
tam kde se tu a tam objeví slunce
tam kde starý cestář sedí
a usmívá se pod čepicí
na cíp lesa
v hroudě vyoraných polí
z neznámé křižovatky
tam v tom kraji kde se dnes
objevilo slunce

Nezdárek

Ty sladká pokušitelko osmnáctiletých
Panno Marie matko děsivé noci
Bůh jako touha Bůh jako nezdar

Lehká plachta zvaná žalud

Nezdárek není bezcenný
bloudící po věčnosti
s mosaznou sponou na opasku
– on není bezcenný –
jen dostal pod kolena
hubený nepochopitelný flundrák
co nedal svoji kůži
na buben impéria

Ty sladší zápisníku porušených srdcí
Panno Marie vřavo neporažených snů
Mýtus jako anděl, jako země touhy

Kdo z nás již není oprávněný?
Nezdárek ligu neprohrál řádně
chyběla mu modla
a vyšlo to najevo
vsadil na špatnou kartu
poslední triumf míru
i kostka zle mu padla
když sahal po lahvičce od benzínu
popálil si vlasy
– nezbedný není bezcenný –
Český ráj
hořké ujedené oči
převrácené dnem vzhůru
nač napřahují to dosahují

Ty nejsladší sentimentální rozvalino
Panno Marie bohorodičko neosvětlených souvislostí
Život jako věda, jako nadšení

Mnozí z nich končí sebevraždou!

Nezdárek poslední tribun fantazie
bezstarostný zpustlík průmyslové revoluce
který se vydal na otevřenou cestu
proti směru dlážděné dvouproudovky
bez ohledu na dopravní značky
ochcal všechny renesanční krámky
a otřel je dny které nejsou ničím

Modlitba je zbytečná
dvě silné železné čelisti trčí z mechu

jedni teprve přicházejí a jiní umírají

Nezdárek jako gotický příběh
ohlásil bankrot války lásce
řekl je to fik
a dostal po gatích
– slavnost toho kdo se nevzdává –

To je můj syn

Znám svého syna podle vidění, každý večer mu balím chleba s máslem do igelitu a on si jej pokaždé bere ze stolu a uhání ránem s polní brašnou do školy. Ve škole se o něj rozdělí s kamarádem pod lavicí, když profesor vysvětluje smysl odzbrojení občas matematicky.

Znám svého syna podle vidění, má dvě oči, hlavu, dvě ruce a trup trochu ohnutý směrem dopředu. Je vysoký na svůj věk, ze všech košil pomalu roste v chlapa. Svou povahou je podoben své matce, kterou jsem jednou viděl ve snu.

Znám svého syna podle vidění a vždycky se snažím o svém synu mluvit s pýchou, přestože nevím, jestli i on tak dokáže mluvit o mně

Když byl můj syn malý, vyprávěl jsem mu jasné a věcné pohádky o Honzích, které zneschopnili ještě za pecí, kterým zakázali vyjít do světa a opracovávat svoje nohy. Vyprávěl jsem mu pohádky o Honzích, tak jak se to dělává, tak jak se o tom nepíše v knihách. O Honzích jsem mu vyprávěl, kterým nezbylo nic než snít o nádherných princeznách, o nebeských královstvích a o poražených dracích. Vyprávěl jsem mu, jak nádherně snili, jak čmárali po zdích sklem nebo nehem růžových zahrad a můj syn usnul v mém náručí neohrabaném a prázdném, spánkem pětiletého cvalíka a drobnými prstíky na mém pichlavém krku.

Když se můj syn naučil pořádně mluvit a už se dokázal jakžtakž dívat kolem sebe, chtěl vědět, co je to bomba. Začal jsem mu to tedy vysvětlovat s tichou pílí aby si o mně nevmyslel, že jsem nějaký nevzdělanec, ačkoli se mně do toho nechtělo a protože si myslím, že o téhle věci mám jasno jako o ničem jiném, proto jsem mu to naservíroval pěkně od začátku, ale došel jsem jen do půlky toho, co jsem si tak v duchu vysumíroval – však se také nic jiného nedalo dělat – než přestat. Můj syn totiž zalezl pod polštář a začal brečet a já nerad vidím, když můj syn pláče; nerad vidím, když děti pláčou skrz nějakou bombu v údolí.

Znám svého syna podle vidění, sedí na židli vedle v pokoji, učí se něco o přídavných jménech, něco o přírodě, něco o branné přípravě, když nakukují klíčovou dírkou přes zavřené dveře.

Někdy za mnou přijdou přátelé, poptají se po mém synovi a vždycky říkávají, ty máš ale podivného syna, je takový tichý, a já jsem v tu chvíli hrdý na svého syna až k nepřičetnosti.

V dlouhých večerních hodinách, nyní, když už syn dorostl, se o něj bojím víc než dříve, mám strach, že ho porazilo nějaké stojící auto, bojím se, bojím, že už se nevrátí, že dostal strach, že poznal, o co tu vlastně jde, že mě přerostl, že se vydal daleko od domova jen proto, aby mně nemusel udělat čáru pod nohama.

Stejně k tomu jednou dojde, říkávám si, on se nevrátí a mně nezbude nic jiného než jít za ním. Nechám mu doma pro jistotu na stole vzkaz – že jídlo má v lednici, že jdu za ním a že domov je právě tam, kde nejsme, kdybych se náhodou nevrátil dřív, než on, kdybych se vůbec nevrátil.

A potom pojedou zase vlakem a uvidím všechno jako předtím, přes jiskry, které budou kroužit nocí a ukazovat tam nahoru – tady jednou nějakí lidé – a budou kroužit nocí, kroužit a kroužit, dokud ten topič vepředu nepřestane přihazovat pod kotel svou obrovskou lopatou černý šutry na rošt.

Jako předtím uvidím ty betonový roury v poli, uvidím ty zaprášený vesnice podél silnic zarostlých travou, uvidím ty dělníky na dráze, jak vyměňují pražce, jak plivají do příkopu, jak zvedají flašky od piva k zapocené tváři v nadskutečných šmouhách na obloze a jak kývají na mistra, že to všechno bude do oběda hotovo.

Uvidím ty staré ženy na černých bicyklech, jak jedou s chrastím na nosiči ke svým vnoučatům, uvidím to černý slunce v telegrafních drátech a budu myslet na stvořitele, jako předtím.

Jako předtím uvidím za drátěnými okny sazeče tiskařských strojů s rukama na přirození a s první stránkou nového deníku za košilí. Zase potkám kamarády, s kterými si neřekneme nic nového, co by se týkalo nějaké změny v galaxiích, upijeme z litrovky a budeme se na sebe dívat hluboko do druhého dne svým melancholickým pohledem.

Uvidím zase ty polonahý spáče na pískovcové louce u Botiče, kteří se zvednou, až se přiřzene černý bubák od Prokopa, budou rachotit plechovým nádobím v taškách, vytahovat přiřpláště nebo deštníky sirek, do nich budou strkat svá těla, budou se mačkat pod převisem střechy, někteří se dlouze zadívají do okapu, jiní budou decentně ukusovat moravskou klobásu a říkat svým dětem pusou od hořčice, že se to zlobí pánbíček, děti se budou bát svýma velikýma očima a potají se dívat na mé prořídle vlasy, jestli já nejsem ten pánbíček, až půjdu kolem v dešti v promočených plátěných hadrech a s pinglem přes rameno, z něhož bude koukat kus záplaty vojenské cely.

Nakonec přeci jenom jednou potkám svého syna v tiché trávě a budu říkat, áááá, tak takhle to teda je, a položím hlavu na hliněnou matraci, kousnu vztekle do rezavého drátu, který tam bude leže nedaleko včelařova domku a přes ten tyčkový plot se podívám na město dlouhou zeleností komára se vzpomínkou na tu bílou skvrnu na koberci – na tu bílou skvrnu na koberci, na mého syna, který se nenarodil, který nezvítězil a ani neprohrál na skryté dostihové dráze, kde je rozkoší zvítězit, přestože víme, že nelze o nějakém vítězství mluvit, a odkud odcházejí první, kteří nevyběhli a ani nevsadili, jak byli silní – z té dostihové dráhy – v té dostihové dráze.

Labe

Vzdálené je vzdálené, dno řeky v lihové intuici
– a ono se řítí pomalu přes jez
plné prcgm a tmavé tříště ledu.

Trafikantka

Šílená kávově karmínová babička
na mě mluví bezzubými ústy
když jedu ze Smíchova tramvají č. 16
k Pavlovi:

„Drak! Obrovský drak ze sna
rozvrtal Václavské náměstí.“

Moje ségra

se baví s jedním gaunerem z Čáry,
drží se s ním za ruku
pod Prašnou bránou
zrovna když vycházejí z repre houslisti,
dělá, že mě nevidí, když se s ním líbá.

Mám k nim jít?
Mám sestře vynadat?
Nebo mám dělat, že o ničem nevím?

Tomu Čárymenovi dám do držky, přísahám,
jestli ji do toho dostane a pak se na ni vysere –
já ho na mou duši zabiju.

Zakleté sperma ve Váhu a divoký Janko

Kámen
a nad ním slunce.

Prkna ztracené autobusové zastávky.
Nadržené kresby.
Blátem zastříkaná tabulka
bez jízdního řádu.

Bílý husí mrak
na zeleném břehu. Syčení.

Nahá hnědá těla močí proti proudu.
Smích
a nad ním černé vlasy dětí.

Kudrnatý zavšivený Janko se učí číst.
Nahá cikánka leží na mokrých
roztrhaných šatech
a přiráží k slunci.

Národní divadlo

Ve středu Čech
na první pohled
za teplých večerů
proti vzduchu tekoucímu z oken
nešťastná ruka
hladí zpívající zdivo
na západ slunce
násobilkou obyvatel
přes tichý odchod času
a nedočká se
druhé ruky
toho přízraku
za oponou
kde fraška má bílé punčochy
a štíhlá snědá lýtka
která jsou
obšťastněná
a pokrčená

Schizofrenie

Je to milionhlavá chorobná spermie kroužící amuletem vesmíru
jemnou vzpomínkou absolutna která je přítomná ve vlnách
srdcí unikajících z prostoru vědomí pro samu podstatu kosmu
V tomto našel jsem útočiště
přitahuje mě to jako magnet o 10 pólech
žije to z utváření pojmu mého Já
které není žádné Já
z kvítečků větou negace
mé já nemá síly Já pracuje s fikcí – s Já
funkcí výživy
a Věčný Vesmír není věčný
ale živou vírou
ukřižovaného gymnosofa
zpívajícího svou Kavi
nad svou svinutou myslí
a Veliký Mozek vesmíru
pláče nad jedním Já z myriády žádajících a zoufajících
svým Já

Všechna ústa otevřená tajemnou dynamickou silou
skrytou v dolním konci mléčné dráhy
očekávající slovo těžce padající z mlčícího vesmíru

Svatá vždycky svatá
skutečnost tvé duše se otevře
v paprscích svatého požehnání
neboť toto jsou čáry pro styk tohoto světa
s bohy a duchy zemřelých

Jsem ten jenž je čas v čase v němž to co je
moje je jeho jedno v jednom
co samo sebe pomlouvá to
Jsem nucen zavrhnout jedno nebo druhé nebo sám sebe
Obojí
Jsem jedinečný z věčné kukly věčný motýl
Čichni si ke mně
Není tu nikoho koho by má dokonalost milovala
mé štěstí leží ve včerejšku
už mně nic jiného nezbyvá než to popsat

Má to možnost
Má to možnost ve mně
ve mně kterému schází jméno
ve mně které kouří svůj vlastní ocas
Má to tvář vzhůru obrácenou do sebe
Má to možnost v peřinách iluze
stojí to nad celým světem
je to ukrytu v celém světě
aby to zmizelo
je to celý svět

Část vesmíru
slza vesmíru
slza klikatě sjíždějící po okně Věčna do zrcadla
Je to hrůza pokud to nepoznáme
když to poznáme jsme My hrůza v Já
Vyčlenění
v němž vzniká představa Tvora
Má to 47 chromozomů
U ničeho to nepostojí
Nemá to přítele ani milenku
jde to se mnou pobíhám zmateně okolo toho
znásilní mě to
Umře to se mnou hlubší než smrt

Toto nakonec bude usvědčeno a odpyká svůj zločin
jenž jsme na něm napáchali
Nechť jsou spoutáni ti kteří mají být spoutáni
Nechť mé spoutání je mým odpoutáním v
němž je význam toho všeho

Obsah

Virus II-A Hongkong	1
Transsexuální Marta	2
Podlouník Rybí Kost.....	5
Balada československé ekonomické re-fo-rmy	6
Póza č. 24	8
Nazdařbůh	9
Lavička z nábřeží.....	11
Jít dolů nad tento svět	12
V lisu.....	14
Epileptika podzimu.....	17
Betl na silnici.....	18
Odlitek křižovatky.....	20
Nezdárek.....	22
To je můj syn	24
Labe	26
Trafikantka.....	27
Moje ségra	28
Zakleté sperma ve Váhu a divoký Janko	29
Národní divadlo	30
Schizofrenie	31

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016